

## Hồi 8

### Tư Tình

Xem ra Tiểu Uyển quả thật không giấu diếm, không có tư tình gì cả, cô quả thật quyết tâm chọn cái chết. Nhưng nam nhân kia tại sao muốn bức tử Tiểu Uyển ? Y có quan hệ gì với cô ? Không lý y là bạn của Khuu Phụng Thành, đến bắt cô chết theo Khuu Phụng Thành, hay là đến giết người bịt miệng ?

Mã Như Long đang suy nghĩ, bỗng thấy Tiểu Uyển làm một chuyện không tưởng tượng được. Cô bỗng bước đến ngồi lên đùi của nam nhân kia, vòng tay ôm cổ y và cắn nhẹ vào vành tai y, thở hổn hển nói:

- Người muốn ta chết, thì ta cũng muốn người chết.

Vạt áo của Tiểu Uyển đã bung ra, bên trong chiếc áo choàng nhỏ bó sát người bằng lụa mềm, chỉ còn một chiếc yếm đỏ che bụng, làm cho làn da của cô càng thêm trắng. Mã Như Long quả thật không muốn nhìn nữa, chuyện tư tình của người khác y không muốn xen vào, nhưng y bỗng nghĩ đến cái si tình của Khuu Phụng Thành, nghĩ đến mộ huyết kia ...

Mã Như Long có thể la lớn một tiếng cho hai kẻ đòi "chết" kia buông nhau ra, y có thể xông vào qua cửa sổ, nhưng y lại nhảy trở ngược ra bên ngoài tường, đứng gõ cửa rầm rầm. Y gõ một lúc lâu, mới nghe tiếng Tiểu Uyển ở bên trong hỏi ra:

- Ai đó ?

- Là tại hạ.

- Người là ai ? Ta làm sao biết người là kẻ nào ? Đến cái tên người cũng không có à ?

Giọng điệu của Tiểu Uyển ra vẻ rất bức mình, tuy nhiên cô vẫn mở cửa.

- Là công tử !

Nhìn thấy Mã Như Long, Tiểu Uyển dĩ nhiên giật mình, nhưng cô lấy lại bình tĩnh rất mau, nghiêm mặt lại cô lạnh lùng nói:

- Không ngờ Mã công tử lại trở lại, phải chăng công tử sợ thiếp ở một mình tối lại cô đơn quá, nên muốn giúp Khuu công tử chăm sóc thiếp tận tình ?

Câu nói này quả là nặng, nếu là kẻ biết điều thì phải đi mau.

Thế nhưng lần này Mã Như Long lại muốn làm kẻ không biết điều, y điềm nhiên nói:

- Ta biết cô không cô đơn, ta chỉ sợ cô bị người khác siết chết.

Tiểu Uyển biến sắc, mặt ửng đỏ, lại chuyển sang trắng, cô bỗng quay lưng đi vô nhà:

- Công tử theo tôi.

Mã Như Long đi theo Tiểu Uyển vào trong, cô dẫn y vào căn phòng lúc nãy, nhưng nam nhân kia thì không thấy nữa.

Tiểu Uyển chỉ chiếc ghế nệm mà lúc nãy nam nhân kia đã ngồi:

- Mời ngồi.

Mã Như Long không ngồi xuống, y không thấy nam nhân kia nhưng đã nhìn thấy đôi giày rất sang trọng.

Trong phòng có giường, đằng sau màn che giường còn treo thêm một tấm màn vải rất dài gần chạm đất nhưng không che phủ được mặt đất, cho nên đôi giày kia mới lộ ra.

Tiểu Uyển hỏi:

- Sao công tử không ngồi ?

Mã Như Long nói:

- Chỗ này dường như không phải cho ta ngồi.

Tiểu Uyển cười, nụ cười thiếu tự nhiên:

- Công tử không ngồi, thì còn ai trong này ngồi nữa ?

- Hình như còn có một người.

- Căn nhà này ngoài Khưu Phụng Thành ra, chỉ có công tử vào đây, làm sao lại còn người khác ?

Tiểu Uyển thật bình tĩnh, đến lúc này mà cô vẫn một mực nói là trong phòng không có ai khác. Nhưng Mã Như Long thì không dần được, liền bước đến vạch màn ra. Đằng sau màn dĩ nhiên có người, nhưng căn phòng này quả thật là chưa có ai khác vào, bởi vì người đứng sau tấm màn vải lại là Khưu Phụng Thành.

Mã Như Long xông ra khỏi phòng, ra khỏi cổng, chạy ra khỏi con hẻm. Cũng may là bây giờ trời đã tối. Thời tiết giá rét khắc nghiệt như lúc này, trời vừa tối là không còn ai ngoài đường, nếu không hẳn nhất định có người cho y là kẻ điên.

Bây giờ điều y muốn làm nhất là đánh cho mình mấy bạt tai. Y vĩnh viễn không quên được ngay giây phút y vạch màn ra, vẻ mặt của Khưu Phụng Thành đang nhìn y, cũng không quên được vẻ mặt của Tiểu Uyển lúc đó.

Thật ra Mã Như Long đứng ra phải nghĩ đến chuyện Khưu Phụng Thành có thể sẽ trở lại đó, và cũng đáng lẽ phải nghĩ ra là nam nhân kia có thể là Khưu Phụng Thành. Nhưng y lại không ngờ đến. Đúng lý y phải nhận ra tiếng Khưu Phụng Thành, nhưng lại chẳng chú ý.

Khưu Phụng Thành dù gì cũng là một người nhiều hàm dưỡng, trong tình cảnh đó y vẫn nở nụ cười với Mã Như Long. Nhưng nụ cười đó đối với Mã Như Long còn khó chịu gấp mấy lần mấy bạt tai. Mã Như Long chỉ có cách bỏ đi gấp, như bị người tống cổ ra hay trốn ra vậy.

Thế là bây giờ y lại có một mình, trong túi vẫn rỗng không một xu, không biết đi đâu.

Câu chuyện này vẫn không chút manh mối. Cả người y tưởng như đang bị một sợi dây rất nhỏ treo trên không trung, treo lơ lửng không chỗ đáp xuống, mà bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, rớt đến bể dầu đổ máu.

Quái thật ! Mã Như Long bỗng phát hiện y không phải chỉ có một mình, hình như có người đi theo y ở phía sau.

Mã Như Long không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết người đằng sau đi tới là ai. Cũng không hiểu sao, trái tim bị treo lơ lửng trên không của y bỗng như có chỗ đáp xuống. Người phía sau bước đến, đưa ra một đôi bàn tay rất đẹp, trao cho y một vật.

Mã Như Long cầm lấy, lúc này y cần nhất là thuốc trị nhức đầu, bàn tay ấy trao cho y đúng là một gói thuốc trị nhức đầu.

Chờ Mã Như Long nuốt xong thuốc đau đầu, đôi bàn tay của cô lại đưa qua, trong tay có bảy, tám thứ thuốc, thuốc viên lớn, viên nhỏ, thuốc bột. Cô đưa từng thứ cho y và giải thích:

- Thuốc này giải rượu, còn đây là Tử Kim Đĩnh, thuốc này trị đau bụng, thuốc này giúp tiêu hóa ...

Mã Như Long cười nói:

- Cô tính biến ta thành gì đây ? Tử thuốc à ?

Đại Uyển cũng cười:

- Ta biết người không phải tử thuốc, người là hũ rượu.

Cô cười khanh khách nói tiếp:

- Chỉ tiếc là một hũ rượu khá nhỏ, chẳng chứa được bao nhiêu rượu.

Đại Uyển quả thật trông đầy đủ tinh thần hơn Mã Như Long, sắc diện dễ nhìn hơn y nhiều.

"Không lẽ tử lượng của cô ấy khá hơn ta sao ?"

Mã Như Long không phục, y nhin không được phải hỏi:

- Cô có bị nhức đầu chẳng ?

- Không nhức.

- Tại sao không nhức ?

- Tại vì ta từ trước đến nay không xen vào chuyện người khác.

Đi xen vào chuyện người rất dễ gây nhức đầu, chẳng những làm người khác nhức đầu, mà chính mình cũng nhức đầu.

Đại Uyển lại hỏi:

- Người gặp Tiểu Uyển chưa ?

- Gặp rồi !

- Rồi sao ?

- Sao là sao ?

- Cô ấy nhìn ra sao ?

- Trông rất khá.

Đại Uyển cười:

- Cô nàng trông rất khá, tại sao bộ dạng người lại giống như vừa gặp quỷ vậy ?

Mã Như Long than dài:

- Nếu ta gặp quỷ chắc còn đỡ hơn.

- Người gặp ai ?

- Ta gặp Khuu Phụng Thành.

Mã Như Long đem chuyện lúc này kể hết cho Đại Uyển nghe. Một chuyện bề mặt như vậy, bình thường y nhất định không bao giờ kể ra, nhưng không hiểu sao trước mặt Đại Uyển y lại có cảm giác chuyện gì nói cũng được, không cần giấu diếm.

Đại Uyển chẳng hề cười nhạo Mã Như Long mà lại thở dài nói:

- Nếu đổi là ta, lúc ấy ta cũng sẽ ước gì có lỗ chui ngay xuống đất.

Cô nói đúng ngay cảm giác của Mã Như Long lúc ấy. Y bỗng nhận ra cô gái này tuy xấu xí nhưng có một tấm lòng rất thiện lương, rất biết cảm thông với người khác. Đây cũng là lần đầu tiên y có cảm giác này.

Đại Uyển đột nhiên bảo:

- Nhưng ta nghĩ có chỗ không thông.

Mã Như Long hỏi:

- Không thông chỗ nào ?

- Khuu Phụng Thành rõ ràng đã biết là người vào, tại sao phải trốn ?

- Hai người ấy chẳng phải vợ chồng danh chính ngôn thuận, như Khuu Phụng Thành xuất thân thế gia, không khỏi có chút dè dặt, nếu ta là y, không chừng cũng sẽ lánh mặt.

Đại Uyển nhìn Mã Như Long mỉm cười:

- Chẳng ngờ người cũng biết nghĩ cho người khác.

- Thế cô tưởng ta là người như thế nào ?

- Ban đầu ta thấy người kiêu ngạo, tự phụ, ích kỷ, kẻ khác sống chết cũng mặc, người không thêm quan tâm.

Giọng Đại Uyển bỗng trở nên dịu dàng hơn:

- Nhưng bây giờ ta đã biết mình lầm.

Cô gái ngang bướng này cũng có lúc chịu nhận mình sai, thật là một chuyện khó ai ngờ được.

Đại Uyển lại hỏi:

- Khuu Phụng Thành gặp người đã nói gì ?

- Y chẳng nói gì cả, mới làm ta càng cảm thấy khó chịu.

- Thế người nói gì ?

Mã Như Long cười gượng:

- Lúc ấy ta còn nói được gì ?

Đại Uyển hỏi:

- Hắn có muốn bắt người đem giao cho Bằng Siêu Phàm chẳng ?

- Không có.

- Người cũng không hỏi hắn, hôm ấy người đi rồi, ở Hàn Mai Cốc có xảy ra chuyện gì khác không ? Bích Ngọc Phu Nhân có đến đó chẳng ? Có chọn được rể chẳng ?

- Ta không hỏi.

Mã Như Long bỗng hỏi ngược lại Đại Uyển:

- Làm sao cô biết những chuyện này ?

Đại Uyển cười một cách bí mật:

- Dĩ nhiên có người nói cho ta nghe.

- Ai nói ?

- Một kẻ uống rượu say.

- Kẻ đó là ta à ?

Đại Uyển cười:

- Kể ra người cũng không dần lắm.

Mã Như Long chỉ có nước cười gượng. Lúc y uống say rồi, chắc đã nói không ít, chỉ tiếc là y cũng không nhớ mình đã nói gì.

- Thật ra Bích Ngọc Phu Nhân không cần tuyển chọn nữa, Đỗ Thanh Liên, Thẩm Hồng Diệp đã tán mạng, người thì đã thành con chuột ai cũng đuổi bắt, ngoại trừ Ngân Thương công tử Khuư Phụng Thành ra, còn ai xứng để làm rể trong Bích Ngọc Sơn Trang nữa.

Đại Uyển thở dài nói thêm:

- Bích Ngọc Phu Nhân dù muốn tuyển chọn thêm, cũng không có ai đáng chọn.

Sự thật là vậy, kẻ có lợi nhất sau vụ này là Khuư Phụng Thành.

Mã Như Long nói:

- Nhưng y chắc chắn không phải là hung thủ !
- Tại sao không ?
- Bởi vì y đã có ý trung nhân cùng sinh tử tương hứa, y vốn không muốn làm rể trong Bích Ngọc Sơn Trang.

Đại Uyển thở dài:

- Kỳ thực ta cũng cảm thấy hấn chẳng thể nào làm chuyện này, nhưng nếu hấn không phải hung thủ, người cũng không phải, vậy hung thủ là ai ?
- Nhất định là Thiên Sát !
- Thiên Sát là cái gì ?
- Đó là một tổ chức bí mật, chuyên môn giết người.
- Bọn chúng tại sao phải làm như vậy ? Tại sao lại hại người ?
- Bởi vì bọn chúng muốn gây xáo trộn. Nếu giữa các đại thế gia chúng ta có một cuộc tàn sát lẫn nhau, giang hồ nhất định sẽ một phen náo loạn, chừng ấy bọn chúng sẽ thừa cơ phát khởi.

Giải thích của Mã Như Long hoàn toàn hợp lý. Chuyện này trước đây không phải chưa hề xảy ra, mà sau này cũng có thể xảy ra nữa.

- Bây giờ bọn chúng chẳng qua chỉ là một tổ chức bí mật, nhưng chờ đến lúc kế hoạch của bọn chúng thành công, thì bọn chúng có thể vươn mình biến thành một bang phái quang minh chính đại, bởi vì lúc ấy chẳng có ai trong giang hồ có thể khống chế bọn chúng được nữa.

Đại Uyển tiếp lời:

- Bởi vì đến lúc ấy các ban phái và các gia tộc đều đã đánh nhau đến chỗ lưỡng bại câu thương.

Mã Như Long nói:

- Nhưng ta quyết chẳng để tình trạng này xảy ra.
- Người chuẩn bị làm gì ?
- Ta nhất định phải tìm ra đầu não của bọn Thiên Sát.

Đại Uyển hỏi:

- Người chuẩn bị tìm bằng cách nào ?

Mã Như Long im lặng. Y không có chút manh mối, thật sự không biết bắt đầu từ đâu mà tìm.

Đại Uyển nói:

- Kẻ này nhất định phải biết tư công tử các người hôm ấy sẽ đến Hàn Mai Cốc.

- Đúng thế.

- Làm sao hắn biết được ? Trừ bốn người các người ra, còn ai biết chuyện này ? Người có đem chuyện này nói cho ai chăng ?

- Không hề có, nhưng mà Khuu Phụng Thành ...

Mã Như Long bỗng nhớ ra, Tiểu Uyển hình như có nói đến Hàn Mai Cốc. Tiểu Uyển đã hỏi y:

"Vài ngày trước có phải công tử cũng có mặt tại Hàn Mai Cốc ?"

Tiểu Uyển biết họ đến Hàn Mai Cốc, đương nhiên là Khuu Phụng Thành nói cho cô nghe. Khuu Phụng Thành đã nói chuyện này cho Tiểu Uyển nghe, thì cũng có thể đã nói cho người khác nghe. Hay Tiểu Uyển cũng có thể kể lại cho kẻ khác. Mã Như Long cũng như đa số nam nhân khác, không tin tưởng nữ nhân có thể giữ bí mật. Đây chính là manh mối duy nhất của y.

Mã Như Long nói:

- Ta phải đi hỏi y, có nhiều điều phải hỏi y mới rõ.

Đại Uyển hỏi:

- Người định bây giờ đi hỏi hắn ?

- Dĩ nhiên là đi bây giờ.

Mã Như Long nói đi là đi. Đại Uyển thở ra, bảo:

- Người thật biết lựa lúc, bây giờ đi thật là đúng lúc, ngay lúc này hai người họ không chừng đang ở đấy diễn trò "ta siết chết người, người siết chết ta", người lập tức đến đó, không chừng còn kịp cứu họ thoát "chết", hai người hắn sẽ rất cảm ơn người.

Mã Như Long không đi nữa, y cũng có thể tưởng tượng được nếu hai người biết được y lại quay trở lại, trên mặt biểu lộ vẻ gì. Chẳng ai muốn làm chuyện vô duyên, khiến người ghét mình như thế.

Mã Như Long hỏi:

- Theo cô thì lúc nào ta mới nên đi ?

Đại Uyển bỗng lộ vẻ kỳ lạ trong ánh mắt, hạ nhỏ giọng nói:

- Tốt nhất là người đi ngay bây giờ, đi mau.

Ý kiến của nữ nhân biến đổi thật mau, như thời tiết tháng năm.

Mã Như Long không nhịn được phải hỏi:

- Tại sao cô bảo ta đi bây giờ ?

Đại Uyển đột nhiên lại than:

- Bây giờ đi coi bộ không kịp rồi.

Lúc này cả hai đã bước vào một con hẻm tối. Mã Như Long không hỏi thêm, bởi y đã nhìn thấy cả hai đầu hẻm đều có người chặn đường. Là bảy người, bảy người mặc áo đen.

- o O o -